

ПРИТЧА ЗА ЛЮБОВТА

Бог взел пръст от Земята и нещо безжизнено лежащо се оформяло върху нея. В Градината птиците и животните наблюдавали притихнали, и дори дърветата се навели, за да видят ставащото.

- Вселена, ти ще Ми се подчиняваш, Небе, ти ще отразяваш славата Ми, защото Аз съм ви сътворил и замислил така. Но това създание ще бъде по образ Мой и ще има възможност за избор.

Всички замръзнали, когато в ръката на Създателя се показало нещо. Това било малко зрънце.

- Аз нарекох това избор, зърното на избора.

Цялото творение мълчаливо и внимателно наблюдавало безжизненото тяло. Един от ангелите казал:

- Ами ако...

- Ако това създание избере да не обича?- завършил изречението Създателят-Ела, ще ти покажа!

Необвързаните с настоящето Бог и ангел се намерили в бъдещето.

- Ето, виж плода на зърното избор- сладък и горчив.

Гледайки, ангелът отворил уста от удивление. Чиста любов, доброволна преданост, особена нежност. Нищо такова не бил виждал преди. Той почувствал любовта вътре в Адам. Чул радостта на Ева и дъщерите им. Видял как споделяли всичко в живота. Ангелът цял се разтворил в тази доброта и се удивлявал на сърдечната топлина.

- Небесата никога не са виждали нещо такова, мой Господи! Наистина, това е най-великото Твое творение!

- Ти видя само сладкия плод, сега погледни и горчивия!

Обгърнало ги зловоние и ангелът учуден попитал:

- Какво е това?

Създателят произнесъл само една дума:

-Егоизъм.

Ангелът изгубил слово, докато Бог го прекарвал през столетията изпълнени с омраза. Той никога не бил виждал такава скверност. Подли сърца, измамани надежди, забравени клетви за вярност. Децата на Създателя бродели в пустинни лабиринти.

- И това са последствията от избора?- попитал ангелът.

- Да- отговорил Бог.

- И те ще Те забравят?-Да.

- Те ще Те отхвърлят?- Да.

- И никой от тях няма да се върне при Теб?

- Някои ще се върнат, но мнозина не.

- Какво ще ги накара да го направят?

Създателят продължил да показва на ангела бъдещето и той видял една друга градина, и едно друго дърво. Градина, изпълнена с необятна любов и покорност. Предстояща битка. Дърво, на което Той скоро щял да бъде повесен.

- Ти какво, нима ще слезеш там долу?- попитал ангелът.

- Да.

- И няма друг начин?-Не.

- Може би, би било добре, ако не сложиш в това създание зърното на избор?

- Би било, но ако няма избор- няма да има и любов.

Той погледнал към хълма и бъдещето място на действие. Три кръста с висящи фигури на тях. Прострени прободени ръце, сведени глави. Небесата стоели готови за бой. Цялото творение се сдържало да не се хвърли в защита. Но Създателят не издавал заповед.

- Това трябва да се случи- казал Той и се отдалечил.

Във времевото измерение, Той чул моления вопъл, който Му престояло да извика:"Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?" Той потръпнал от болката на „утрешното“.

- Би било по-малко болезнено- започнал ангелът, но Създателят нежно го прекъснал.

- Тогава не би имало любов.

Те се върнали в Градината. Създателят сериозно погледнал оформеното от пръстта тяло и с прилив на любов го дооформил. Той умрял за това създание преди да го завърши. Навел се над лицето му и вдъхнал в него, гърдта се надигнала, бузите почервенели, пръстите се помръднали и очите се отворили.

Но много по-невероятно от оживялото и движещо се тяло бил духът в това ново създание. Всички, които наблюдавали това, останали без дъх.

Ангелът прошепнал:

- Той е точно като...той е като...това е Той!

Ангелът нямал предвид чертите на лицето, той гледал вътре в душата.

- Вечен!- прошепнал някой.

В човека, Бог е положил зърно, част от Самия Себе Си-избора. Всемогъщия Бог е създал всичко- Вселената и Земята, природата на нея. Този, Който е избрал любовта, е създал и нас, хората, които също могат да обичат в отговор.

Изборът е наш!

Превод: Светлина за теб